

ДВАМА
МОГАТ
ДА ПАЗЯТ
ТАЙНА

КАРЪН МАКМЕНЪС

Превод от английски език
Надя Златкова

ЕГМОНТ

На Габриела, Каролина и Ерик

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Two Can Keep A Secret*
Text copyright © 2019 by Karen M. McManus
All rights reserved.

Превод Надя Златкова
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2019
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2128-4

ПЪРВА ГЛАВА

ЕЛЪРИ

ПЕТЪК, 30 АВГУСТ

Ако вярвах в поличби, тази щеше да е от лошите.

На лентата за багажа е останал само един куфар. Той е яркорозов, целият е облепен със стикери Хелой Кити и със сигурност не е мой.

Облегнат на гръжката на своя огромен куфар, брат ми Езра го гледа как минава покрай нас за четвърти път. Тълпата около лентата вече почти се е разотишла, като се изключат гвамагуши, които се карат кой е трябвало да проследи какво става с резервацията им за кола под наем.

– Може би трябва да го вземем – предлага Езра. – Изглежда, че собственичката му не е била в самолета ни, а и мога да се обзаложа, че има интересен гардероб. Вероятно много неща на точки. И лъскави. – Телефонът му извънхва и той го изважда от джоба си. – Баба е отвън.

– Не мога да повярвам – промърморвам аз и изритвам металната част на лентата за багажа с върха на маратонката си. – Целият ми живот е в този куфар.

Това е малко преувеличено. Целият ми живот беше в Ла Пуненте, Калифорния, допреди около осем часа. Като се изключат няколкото кашона, изпратени до Върмонт преди седмица, куфарът съдържа онова, което беше останало.

— Предполагам, трябва да съобщим, че го няма. — Езра оглежда района за получаване на багажа, прокарвайки ръка през късо подстриганата си коса. По-рано имаше гъсти тъмни къдрици като моите и аз все още не мога да свикна с начина, по който го подстригаха това лято. Той накланя куфара си и се насочва към информацията. — Вероятно ето там.

Хилавият младеж на гишето изглежда сякаш все още е гимназист, с обсипани с червени пъпки страни и брадичка. На лъскавата табелка с името му, закачена накриво на синята му жилетка, пише „Анди“. Когато му казвам за куфара си, тънките му устни се извиват и той обръща глава към куфара Хелоу Кити, който все още се върти на лентата.

— Полет 5624 от Лос Анджелис? Със спиране в Шарлът?

Аз кимвам.

— Сигурна ли сте, че този не е вашият?

— Абсолютно.

— По дяволите! Обаче ще се появи. Трябва само да попълните това. — Той издърпва рязко едно чекмедже и изважда формуляр, който плъзга към мен. — Някъде тук има химикалка — измърморва, ровейки апатично сред купчина листа.

— Аз имам.

Отварям раницата си и изваждам книга, която оставям на гишето, докато търся химикалката. Когато вижда опърпаната твърда корица, Езра повдига вежда.

— Сериозно ли, Елъри? — изрича въпросително той. — Взела си „Хладнокръвно“ в самолета? Защо просто не я изпрати с останалите си книги?

— Защото е ценна — отговарям отбранително.

— *Знаеш*, че това всъщност не е подписът на Труман Капоту — извърта очи той. — Измамили са Сейди.

— Няма значение. Важна е идеята — промърморвам аз. Майка ни ми купи „подписаното“ първо издание през Ибей преди четири години, когато получи ролята на труп номер 2 в „Закон и ред“. На Езра подари албум на „Секс Пистълс“ с автограф на Сид Вишъс, който вероятно е точно толкова фалшив. Вместо това е трябвало да купи кола с добри спирачки, но Сейди никога не е била добра в дългосрочните планове. — Както и да е, знаеш какво казват. Когато си в „Мърдърленд“...

Най-после изваждам химикалката и започвам да пиша името си на формуляра.

— Значи отивате в Еко Ридж? — пита Анди. Спирам на второто „к“ от името си, а той добавя: — Вече не го наричат така, да знаете. И сте пограници. Няма да е отворено още една седмица.

— Знам. Нямах предвид тематичния парк. Имах предвид... — замълчавам за момент, преди да добавя *града* и набутвам книгата в раницата. — Няма значение — казвам аз и се съсредоточавам върху формуляра. — Колко време отнема, докато човек си получи багажа?

— Не трябва да е повече от ден. — Погледът на Анди се стрелка между мен и Езра. — Вие, хора, много си приличате. Близнаци ли сте?

Кимвам и продължавам да пиша. Езра, учтив както винаги, отговаря:

— Да, близнаци сме.

— И аз е трябвало да съм близък — казва Анди. — Но гругият бил погълнат в утробата. — Езра надава удивено тихо пръхтене, а аз сподавям смеха си. Това се случва на брат ми непрекъснато — хората споделят с него най-странни неща. Имаме почти еднакви лица, но неговото някак вдъхва доверие на хората. — Винаги съм си мислил, че е яко да си близък. Може да си разменяте

местата и да заблуждават хората.

Аз вдигам глава и Андри ме поглежда, присвивайки очи.

— Е, предполагам, че вие двамата не може да го правите. Не сте правилните близнаци.

— Със сигурност не сме — усмихва се престорено Езра.

Започвам да пиша по-бързо и подавам попълнения формуляр на Андри, който откъсва горните страници и ми връчва жълтото копие отдолу.

— Значи някой ще се свърже с нас, нали? — питам аз.

— Да — отговаря Андри. — Ако не ви се обадят утре, звъннете на номера най-долу. Забавлявайте се в Еко Ридж.

Когато тръгваме към въртящата се врата, Езра издиша шумно, а аз му се усмихвам през рамо.

— Намираш толкова мили приятели.

— Сега не мога да престана да мисля за това — потреперва той. — *Погънат*. Как изобщо се случва? Той гали... Не. Няма да правя предположения. Не искам да знам. Обаче какво странно нещо, с което да израснеш, нали? Да знаеш колко лесно е можело ти да си погрешният близнак.

Излизаме и се озоваваме сред задушен, пълен с изпарения от коли въздух, което ме изненадва. Дори и в последния ден на август очаквах във Вермонт да е много по-хладно от Калифорния. Прибирам косата от врата си, докато Езра скролва на телефона си.

— Баба казва, че обикаля, защото не искала да спира на паркинга — доклажда той.

— Тя изпраща съобщения, докато шофира? — повдигам вежда въпросително.

— Очевидно.

Не съм виждала баба си, откакто ни беше на гости в Калифорния преди десет години, но доколкото я помня, не би направила точно това.

Чакаме няколко минути, веждейки на горещината, докато до нас спира зелено субару комби. Прозорецът откъм мястото на пасажера се отваря и баба подава глава. Не изглежда много по-различно, отколкото по скайп. Гъстият ѝ сив бретон явно наскоро е подстриган.

— Хайде, качвайте се — извиква ни тя, като поглежда към пътния полицаи на няколко метра от нас. — Не позволяват да се спира за повече от минута.

Тя скрива главата си вътре, докато Езра влачи самотния си куфар към багажника.

Когато влизаме в колата, баба се обръща с лице към нас, което прави и по-младата жена зад волана.

— Елъри, Езра, това е Мелани Килдъф. Семейството ѝ живее на нашата улица. Аз имам проблеми със зрението в тъмното и Мелани беше така любезна да ме докара. Когато беше млада, понякога се грижеше за майка ви. Сигурно сте чували името ѝ.

Двамата с Езра се споглеждаме с широко отворени очи.

— Да, да, чували сме го.

Сејди напуснала Еко Ридж, когато била на осемнаесет, и се е връщала само два пъти. Първият път бил в годината, преди да се родим, когато дядо ни починал от сърдечен удар. А вторият път беше преди пет години за погребението на дъщерята на Мелани, още тийнейджърка.

Двамата с Езра тогава гледахме специалното издание на Дейтлайн* „Мистерици в *Мърдърленд*“. Бях поразена от историята на Лейси Килдъф, красивата русокоса кралица на бала от родния град на моята майка, която била открита удушена в тематичен Хелоуин парк. Андри от летището беше прав — няколко месеца по-късно собственикът на парка беше сменил името му от „Мърдърленд“ на „Фермата на страха“. Не съм сигурна дали случаят щеше да получи такъв отзвук из цялата страна, ако

* Риалити шоу, чиито епизоди са базирани на реални престъпления. — Бел. прев.

паркът не носеше точно това име.

Или ако Лейси не беше втората красива тийнейджърка от Еко Ридж — и дори от същата улица, — чиято съдба стигаше до трагичните заглавия във вестниците.

Когато се върна от позребението на Лейси, Сейди отказа да отговаря на въпросите ни.

— Просто искам да забравя — казваше тя винаги, когато я питахме.

Същото, което бе повтаряла за Еко Ридж през целия ни живот.

И по ирония на съдбата накрая ние се озовахме тук.

— Приятно ми е да се запознаем — казва Езра на Мелани, докато аз някак успявам да се задавя със собствената си сълонка. Той започва да ме удря по гърба по-силно, отколкото е нужно.

Мелани е хубава по някакъв избледнял начин, със сплетена на френска плътка светлоруса коса, бледосини очи и малко лунички. Тя отправя към нас обезоръжаваща усмивка, разкривайки гупка в предните зъби.

— И аз се радвам да се запозная с вас. Съжалявам, че закъсняхме, но движението се оказва учудващо натоварено. Как мина полетът?

Преди Езра да успее да отговори, по покрива на субаруто отеква силно тропане, което кара баба да подскочи.

— Трябва да тръгвате — казва пътният полицаи.

— Бърлингтън е градът на най-големите грубияни — казва сърдито баба. Тя натиска копчето и затваря прозореца си, а Мелани потегля, следвайки едно такси.

Опитвам се да закопчая колана си, втрепенена в тила на Мелани. Не очаквах да се срещна с нея по този начин. Предполагах, че по някое време това ще се случи, след като двете с баба са съседки, но мислех, че ще е по-скоро, като ѝ помахам, докато изхвърлям боклука, а не като пътувам един час в колата с нея

веднага след като кацна във Вермонт.

— Много съжалявам за майка ви — казва Мелани, докато излиза от летището и тръгва по едно тясно шосе, осяяно със зелени табели. Почти десет часът е и една малка групичка от сгради пред нас грее с осветените си прозорци. — Но се радвам, че получава помощта, от която има нужда. Сейди е много силна жена. Сигурна съм, че скоро ще се върнете при нея, но се надявам да прекарате добре в Еко Ридж. Той е едно прекрасно малко граче. Знам, че Нора няма търпение да ви разведе из него.

Готово. Ето така се заобикаля неудобен разговор. Не е нужно да се казва: „Съжалявам, че майка ви е забила колата си в бижутерски магазин, докато е била на силни опиати, и сега се налага да отиде на рехабилитация за четири месеца.“. Просто показвате, че сте забелязали слона в стаята, отстъпвате встрани и преминавате към по-неутрални теми.

Добре дошли в Еко Ридж!

Заспивам скоро след като излизаме на магистралата и се сепвам чак когато ме събужда силен шум. Звучи, сякаш върху колата от всички посоки се сипят десетки камъни. Обръщам се с почуда към Езра, но и той изглежда точно толкова объркан. Баба се обръща назад и вика, за да я чуем:

— Градушка. Не е необичайно за това време на годината. Въпреки че този път е доста едра.

— Ще спра, докато премине — извиква Мелани.

Тя отбива в края на пътя и оставя скоростите на „паркиране“. Градушката започва да удря още по-силно и аз не мога да не си помисля, че когато спре, по колата ще има стотици малки вдълбнатини. Едно особено голямо ледено зърно се забива точно по средата на предното стъкло и стряска всички ни.

— Как така пада градушка? — питам аз. — В Бърлингтън беше горещо.

– Градушката се образува в облаците – обяснява баба, посочвайки към небето. – Там температурите са минусови. Но ще се стопи бързо на земята.

В гласа ѝ няма точно топлина – не съм сигурна, че топлината е нещо възможно при нея, – но е по-оживена, отколкото досега. Баба е била учителка и очевидно се чувства много по-добре в тази роля, отколкото като баба, на която са поверени внуци. Не че я обвинявам. Ще живеем при нея по време на шестнадесетте седмици на рехабилитацията на Сейди. Съдията настоя да живеем при роднини, което драстично ограничаваше възможностите ни. Баща ни е бил някой, с когото майка ни преспала веднъж – каскадьор, или поне така казал през страхотните два часа, които двамата със Сейди прекарвали заедно, след като се запознали в един клуб в Лос Анджелис. Нямаме лели, чичовци и братовчеди. Освен баба нямаше никой друг, който може да ни вземе.

Седим мълчаливо няколко минути и гледаме ледените топчета, които отскачат от канака на колата, докато градушката започва да намалява и накрая спира. Мелани излиза отново на пътя и аз поглеждам часовника на таблото. Наближава единадесет, спала съм почти час. Побутвам Езра и питам:

– Сигурно почти сме пристигнали, нали?

– Почти. – Той понижава глас: – Това място направо кипи от живот в петък вечер. Не сме минали покрай сграда от километри.

Навън е съвсем тъмно и дори и след като разтърквам очи няколко пъти, не мога да видя много през прозореца освен неясните очертания на дървета. Но се опитвам, защото искам да видя мястото, което Сейди е напуснала с нетърпение. „Сякаш живееш в пощенска картичка – казваше тя. – Красиво, лъскаво и затворено. Всички, които живеят в Еко Ридж, се държат така, сякаш ще изчезнеш, ако се осмелиш да излезеш извън границите му.“

Колата минава през гупка и коланът се забива в шията ми, когато отхвърчам на една страна. Езра се прозява толкова силно, че челюстта му изпуква. Сигурна съм, че след като съм заспала, той се е почувствал глъжен да остане буден и да поддържа разговор, въпреки че нито един от нас не беше спал както трябва от дни.

– До вкъщи остават по-малко от два километра – стряска и двамата ни гласът на баба от предната седалка. – Току-що минахме покрай табелата „Добре дошли в Еко Ридж“, но тя е толкова зле осветена, че може дори да не сте я забелязали.

Права е. Не съм я забелязала, въпреки че бях решила да гледам за нея. Табелата е едно от малкото неща, свързани с Еко Ридж, за които Сейди говори, обикновено след няколко чаши вино. „Население 4935. През всичките години, докато живеех там, не се промени нито веднъж – казваше тя, ухилена самоговорно. – Сигурно, за да се появи някой нов човек, първо трябва да се махне някой стар.“

– Наближаваме надлеза, Мелани. – В гласа на баба прозвучават предупредителни нотки.

– Знам – отговаря Мелани.

След като минаваме под арката от сив камък, пътят завива рязко и Мелани намалява толкова, че почти пълзи. В този участък няма улични лампи и тя включва гългите светлини.

– Баба е от най-досадните пътници – прошепва Езра.

– Наистина ли? – прошепвам в отговор. – Но Мелани е толкова внимателна.

– Освен ако не сме на червен светофар, според нея винаги се движим прекалено бързо.

Аз се изсмивам в момента, в който баба изкрещява „Спри!“ така заповеднически, че и двамата с Езра подскачаме. За част от секундата си помислям, че има суперсоничен слух и се е ядосала на подигравателните ни коментари. Но Мелани натиска рязко

спирачките и колата спира така внезапно, че аз опъвам колана си.

— Какво, по... — започваме едновременно двамата с Езра, но баба и Мелани вече са разкопчали коланите си и излизат от колата.

Ние се споглеждаме объркано и излизаме след тях. Наоколо е пълно с локви от наполовина разтопени топчета от градушката и аз тръгвам внимателно през тях към баба. Тя стои пред колата на Мелани, приковала поглед в едно място на пътя, огряно от ярката светлина на фаровете.

И в неподвижната фигура, която лежи по средата. Обляна в кръв, с извита в ужасно погрешен ъгъл шия и широко отворени очи, втренчени в нищото.

ВТОРА ГЛАВА

ЕЛЪРИ

СЪБОТА, 31 АВГУСТ

Слънцето ме събужда, прониквайки през щорите, които очевидно не са били купени заради способността им да затъмняват стаята. Но аз оставам неподвижна под завивките — тънка плетена покривка и меки като листенцата на цвете чаршафи, — докато на вратата се почуква тихо.

— Да?

Сядам и се опитвам безуспешно да махна косата от очите си, когато Езра влиза. Посребреният часовник на нощното шкафче показва 9:50, но понеже аз все още съм на времето на Западното крайбрежие, ми се струва, че не съм спала достатъчно.

— Зрасти — казва Езра. — Баба ме изпрати да те събудя. Идва някакъв полицай. Иска да говори с нас за снощи.

Снощи. Останахме с човека на пътя, прилекнали го него сред тъмни локви кръв, докато дойде линейката. Отначало не можех да се накарам да погледна лицето му, но щом веднъж го направих, повече не можах да отделя поглед от него. Беше толкова млад, на не повече от тридесет, облечен в спортни грехи

и маратонки. Мелани, която е медицинска сестра, му правеше сърдечен масаж, докато дойдат парамедиците, но повече с надежда за чудо, отколкото с мисълта, че помага. Когато отново влязохме в колата на баба, тя ни каза, че е бил мъртъв, преди да пристигнем.

– Джейсън Бауман – изрече тя с разтреперан глас. – Той е... беше учител по естествени науки в гимназията в Еко Ридж. Помагаше и с духовния оркестър. Децата много го обичаха. Щяхте... *трябваше*... да се запознаете с него следващата седмица.

Езра, напълно облечен, с коса все още влажна от скорошния душ, подхвърля на леглото малък найлонов пакет и ме връща в настоящето.

– Каза и да ти дам това.

Неотвореният пакет има логото на „Ханес“ отпред заедно със снимка на усмихната руса жена със спортен сутиен и голни гащи, които стигат до талията ѝ.

– О, не!

– О, да. Това наистина са бабешки гащи. Баба каза, че по погрешка купила два размера по-малки и забравила да ги върне. Сега са твои.

– Страхотно – измърморвам аз и ставам от леглото.

Облечена съм с тениската, която носех под пуловера си вчера, плюс анцуг на Езра с навити крачоли. Когато разбрах, че ще се местя в Еко Ридж, прегледах целия си гардероб и безмилостно подарих всичко, което не бях носила през последните няколко месеца. Намалих дрехите си дотолкова, че като се изключат няколкото палта и обувки, които бях изпратила миналата седмица, всичко, което остана, можеше да се побере в един куфар. Тогава си мислех, че внасям ред поне в една малка част от живота си.

Сега, разбира се, това означава, че нямам какво да облека.

Вземам телефона си от шкафчето и проверявам за съобщения

или гласова поща, свързани с багажа. Но не намирам нищо.

– Защо си станал толкова рано? – питам Езра.

– Не е толкова рано – свиба рамене той. – Разхождах се наоколо. Красиво е. Много зелено. Качих няколко неща в инстаграм. И направих плейлиста.

– Не и още една плейлиста на Майкъл – скръствам ръце аз.

– Не – отговаря защитно Езра. – Музикална възхвала на Североизтока. Учудващо е колко много песни имат щат от Нова Англия* в заглавието си.

– Ъхъм.

Майкъл, приятелят на Езра, скъса с него в седмицата, преди да заминем, защото, както казал той, „връзките от разстояние не се получават“. Езра се опитва да се гържи, сякаш не го е грижа, но откакто това се случило, е направил няколко наистина депресиращи плейлисти.

– Недей да съдиш. – Погледът на брат ми се насочва към библиотеката, където бях сложила „Хладнокръвно“ редом с колекцията ми на Ан Рул, „Фатално въображение“, „Нощем в градината на доброто и злото“ и останалите ми книги по истински криминални случаи. Те са единственото, което разопаковах предишната вечер от кашоните, натрупани в единия край на стаята. – Всички си имаме механизми за справяне.

Той си отива в стаята, а аз оглеждам непознатото място, където ще живея през следващите четири месеца. Когато пристигнахме снощи, баба ми каза, че ще спя в старата стая на Сейди. Отворих вратата с вълнение и притеснение, чудейки се какви следи от майка ми ще намеря тук. Но влязох в една обикновена стая за гости без следа от някаква индивидуалност. Мебелите са от тъмно дърво, стените в мръснобяло. Няма

* Нова Англия е регион в североизточната част на САЩ, състоящ се от щатите Мейн, Масачузетс, Ню Хампшир, Върмонт, Роуд Айлънд и Кънектикът. – Бел. ред.

много украса освен дантелените пердета, килимче на карета и снимка на морски фар. Всичко мирише едва доловимо на препарат с аромат на лимон и кедър. Когато се опитвам да си представя Сейди тук – да си оправя косата пред мътното огледало над тоалетката или да си пише домашните на старомодното бюро, – образът просто не идва.

Стаята на Езра е същата. Няма никаква следа младо момиче някога да е живяло в която и да е от тях.

Сядам на пода до кашоните си и започвам да ровя в най-близкия, докато изравям завити в найлон снимки в рамки. Първата, която изваждам, е на мен и Езра, застанали на кея Санта Моника миналата година с идеален залез зад нас. Мястото е много красиво, но аз не изглеждам добре на снимката. Не съм била готова и напрегнатото ми изражение не съответства на широката усмивка на Езра. Но я бях запазила, защото ми напомняше за една друга снимка.

Тя е втората, която изваждам – зърнеста и много по-стара – на две тийнейджърки с дълги къдраве коси като моята, облечени в грънж грехи от деветдесетте години. Едната се усмихва широко, другата изглежда ядосана. Майка ми и нейната сестра близначка Сара. Тогава били на седемнадесет, ученички в горния курс на гимназията в Еко Ридж, каквито ще бъдем и ние с Езра. Сара изчезнала няколко седмици, след като била направена снимката.

Минали са двадесет и три години и никои не знае какво е станало с нея. Или може би ще е по-точно да кажа, че ако някой все пак знае, не казва на останалите.

Слагам снимките една до друга отгоре на библиотеката и се замислям за гумите на Езра на летището снощи, след като Андри ни разказа излишни подробности около ембрионалното си развитие. *Какво странно нещо, с което да израсне човек, обаче, а? Да знаеш колко лесно е можело да си погрешният близък.*

Сейди не обичаше да говори за Сара, независимо от това колко жадна бях за информация. В апартамента ни нямаше много нейни снимки, трябваше да открадна тази от интернет. Интересът ми към истинските престъпления започна със смъртта на Лейси, но откакто бях достатъчно голяма да разбера какво се е случило със Сара, бях обсебена от изчезването ѝ. Това беше най-лошото, което можех да си представя – близкият ти да изчезне и никога да не се върне.

Усмивката на Сейди на снимката е така ослепителна като тази на Езра. Тя била звезда тогава – популярната кралица на бала точно като Лейси. И все още се опитваше да е звезда. Не знам дали, ако близначката на Сейди е била до нея да я насърчава, тя щеше да получи повече от няколкото си незначителни роли. Но знам, че е невъзможно да се чувства цяла. Когато дойдеш на света с друг човек, той е толкова част от теб, колкото и биенето на сърцето ти.

Има много причини майка ми да се пристрасти към болкоуспокояващите – изкълчено рамо, трудна раздяла, още една изгубена роля, преместването в най-ужасния от апартаментите ни на четиридесетия ѝ рожден ден – но не мога да не мисля, че всичко е започнало със загубата на това момиче със сериозно изражение на снимката.

Звънецът на входната врата извънхва и аз едва не изпускам снимката. Напълно бях забравила, че трябва да се приготвя за срещата с полицаия. Поглеждам към огледалото над шкафа и потрепервам, като виждам отражението си. Прическата ми изглежда като перука, а цялата ми козметика за изправяне на коса е в липсващия куфар. Събирам къдриците си в конска опашка и след това извивам и въртя косата, докато успявам да влета краищата заедно в нисък кок, без да имам нужда от ластик. Това е един от първите трикове за справяне с косата, на които ме научи Сейди. Когато бях малка, двете заставахме пред двойна-

та мивка в банята и аз я наблюдавах в огледалото, за да мога да копирам бързите умели движения на ръцете ѝ.

Наострям уши, когато баба вика нагоре към нас:

– Елъри? Езра? Полицай Родригес дойде.

Когато излизам от стаята си, Езра вече е в коридора и двамата тръгваме наголу към кухнята на баба. Един тъмнококс мъж със синя униформа поема кафето, което тя му подава. Баба изглежда така, сякаш току-що е излязла от каталог на Л. Л. Бийн – с панталон в бежов цвят, обувки с гървена подметка и широка риза на райе.

– Може би градът най-после ще направи нещо за този наглед – казва баба, след това улавя погледа ми над рамото на полицая. – Ето ви и вас. Райън, това са внуците ми. Елъри, Езра, запознайте се с полицай Райън Родригес. Той живее на нашата улица и е дошъл да ни зададе няколко въпроса за снощи.

Полицаят се обръща с лека усмивка, която замръзва, когато чашата се изплъзва от ръката му и се разбива на пода. За секунда нито един от нас не реагира, а след това всички се втурваме изведнъж, grabваме хартиени салфетки и събираме парчетата от керамичната чаша от покрития с черни и бели плочки под на баба.

– Много съжалявам – повтаря отново и отново полицай Родригес. Не може да е с повече от пет години по-възрастен от нас и изглежда така, сякаш дори самият той не е сигурен дали вече е истински възрастен. – Нямам представа как стана. Ще купя нова чаша.

– О, за бога! – намесва се рязко баба. – Тези са по два долара в „Далтън“. Седни и ще ти донеса друга. Вие също, деца. На масата има сок, ако искате да си вземете.

Всички се настаняваме около кухненската маса, която е подредена спретнато с три подложки, прибори и чаши. Полицай Родригес изважда тейфтер от предния си джоб и започва да го

прелиства, свъсил вежди. Има мрачно лице, което изглежда разтревожено дори и сега, когато не чути нещата на баба ми.

– Благодаря, че намерихте време тази сутрин. Току-що бях в къщата на семейство Килдърф и Мелани ми разказа какво се е случило снощи на надлеза на улица „Фулкерсън“. Със съжаление трябва да кажа, че изглежда като автомобилен инцидент, след който шофьорът е избягал. – Баба му подава друга чаша кафе и сяда до Езра, а полицай Родригес отпива предпазливо. – Благодаря, госпожо Коркоран. Така че ще ми помогнете, ако ми разкажете всичко, което сте забелязали, дори и да не ви се струва важно.

Аз намествам стола си и Езра извърта очи. Той знае точно какво минава през ума ми. Въпреки че снощи беше ужасно, аз *не тога* да не изпитам леко въннение от това, че съм част от истинско полицейско разследване. Чакам този момент от години.

За съжаление, не мога да помогна, защото не си спомням почти нищо, освен това, че Мелани се опитваше да помогне на господин Бауман. Езра не се справя по-добре от мен. Единствено баба е забелязала дребни детайли като факта, че на земята до господин Бауман е имало чадър и кутия на Тапауър. А що се отнася до разследващите полицая, Райън Родригес е разочарован. Той непрекъснато задава едни и същи въпроси, едва не събаря и новата си чаша кафе и непрекъснато се запъва при името на Мелани. Когато ни благодари и баба го изпраща до входната врата, аз съм убедена, че той има нужда от още няколко години обучение, преди отново да го пуснат да излезе сам.

– Това беше някак дезорганизирано – казвам аз, когато баба се връща в кухнята. – Хората тук приемат ли го сериозно като полицай?

Тя взема един тиган от шкафа до печката и го слага на предния котлон.

– Райън е наистина способен – отговаря ми суховато, оти-

ва до хладилника и изважда кутията с масло. Слага я на плота, отрязва голямо парче и го пуска в тигана. — Може да е малко притеснен. Баща му почина преди няколко месеца. Рак. Бяха много близки. А майка му почина преди година, така че му се струпаха нещастия. Райън е най-малкият и единственият, който все още живееше с тях. Предполагам, че се чувства самотен.

— С родителите си ли е живеел? — пита Езра. — На колко години е?

Брат ми е склонен да осъжда възрастните, които все още живеят с родителите си. Той ще е един от онези хора, които, както и Сейди, ще се изнесе от вкъщи, преди мастилото на дипломата му да е изсъхнало. Има десетгодишен план, който включва да си намери някаква скучна работа в радиостанция, като в същото време работи и като гуджей, докато натрупа достатъчно опит да води свое собствено шоу. Опитвам се да не изпадам в паника, представяйки си как ме изоставя, за да прави... кой знае какво.

— Мисля, че е на двадесет и две. Или двадесет и три... — отговаря баба. — Всички деца на семейство Родригес живееха у дома, докато завършат колежа. Райън остана, когато баща му се разболя.

Езра привежда виновно рамене, а аз наострям уши.

— На двадесет и три? В класа на Лейси Килгъф ли е бил?

— Мисля, че да — отговаря баба, докато чупи едно яйце във вече цвъртящия тиган.

Поклебавам се. Почти не познавам баба си. По време на нашите редки неловки разговори по скайп никога не сме говорили за изчезналата ми леля и нямам представа дали смъртта на Лейси е по-болезнена за нея заради онова, което се е случило със Сара. Вероятно трябва да си държи устата затворена, но...

— Били ли са приятели? — избърборвам аз.

Езра прави физиономия „ето, започва се“.

— Нямам представа. Със сигурност са се познавали. Райън израсна в квартала и двамата работеха във... „Фермата на страха“. — Колебанието ѝ преди смененото име е толкова леко, че едва не го пропускам. — Повечето деца в града работеха там. И все още работят.

— Кога ще отворят? — пита Езра.

Поглежда към мен сякаш ми прави услуга, но няма нужда да си прави труда. Проверих в момента, когато разбрах, че ще заминам за Еко Ридж.

— Следващия уикенд. Точно преди вие да започнете училище — отговаря баба. Занятията в Еко Ридж започват най-късно от всяко училище, в което сме били, което е плюс за училището. В Ла Пуенте на Деня на труда вече ходехме на училище от две седмици. Баба посочва с шпатулата към прозореца над мивката, който гледа към гората зад къщата. — Ще го чуете, когато започне. На десет минути през гората е.

— Така ли? — Езра изглежда озадачен. И аз съм озадачена, но от пълната липса на проучване от негова страна. — Значи семейство Килгъф все още живеят точно зад мястото, където гъщеря им... където някой, ъм...

Той замлъква, когато баба се обръща към нас с две чинии с по един огромен пухкав омлет и ги оставя пред нас. Дватамата с Езра се споглеждаме учудено. Не помня кога за последен път някой от нас е закусал нещо груго освен кафе. Но устата ми се пълни със слонка от апетитната миризма и коремът ми изкъркорва. Не съм яла нищо след трите десертчета по време на полета снощи.

— Е... — Баба сяда между нас и си налива чаша портокалов сок от каната на масата. *Кана*. Не кутия. Прекарвам няколко секунди в чудене защо човек ще си прави труда да излива кутията в кана, но когато отпивам от моята чаша, установявам, че сокът е прясно изцеден. Как може двете със Сейди изобщо да са роднини? — Това е техният дом. Двете им по-малки гъщери

имат много приятели в квартала.

– Те на колко години са? – питам аз.

Мелани не е само любимата гледачка на Сейди, била ѝ е и почти наставник в гимназията и май единственият човек в Еко Ридж, за когото майка ми някога е говорила. Но аз все така не знам почти нищо за нея, освен това, че гъщеря ѝ е била убита.

– Карълайн е на дванадесет, а Джулия на шест – отговаря баба. – Има доста голяма разлика между двете и между Лейси и Карълайн. Мелани винаги е имала трудности със забременяването. Но предполагам, че това е за добро. Момчетата бяха толкова малки, когато Лейси умря, че грижите по тях може би бяха единственото, което помогна на Мелани и Дан да се държат в онзи ужасен момент.

Езра отрязва от въглчето на омлета си и той изпуска малко облаче пара.

– Полицията не е имала никакви заподозрени за убийството на Лейси, нали? – пита той.

– Не – отговаря баба в същия момент, в който аз казвам:

– Приятеля ѝ.

Баба отпива от портокаловия сок.

– Много хора мислеха така. Все още мислят така – продължава тя. – Но Деклан Кели не беше официално заподозрян. Разпитваха го, да. Многократно. Но никога не беше задържан.

– Той все още ли живее в Еко Ридж? – питам аз.

Тя поклаща глава.

– Напусна града веднага след като завърши. Беше най-добре за всички засегнати, сигурна съм в това. Ситуацията се отрази много зле на семейството му. Баща му се премести скоро след него. Мислех, че и майка му и брат му ще го последват, но... нещата се развиха по-различно за тях.

Спирам с вилица във въздуха.

– Брат?

Не знаех, че приятелят на Лейси е имал брат, в новините нямаше много за семейството му.

– Деклан има по-малък брат, Малкъм. Гореголу на вашата възраст – казва баба. – Не го познавам добре, но изглежда тихо момче. Поне не се перчи из града, сякаш е негов, както правеше брат му.

Наблюдавам я, докато отхапва внимателно от омлета, и ми се иска да я познавах по-добре, за да разбера дали Лейси и Сара са така преплетени в нейния ум, както в моя. Сара е изчезнала толкова отдавна, почти преди четвърт век, без никакви отговори. Родителите на Лейси не могат да получат различно приключване – те знаят *какво*, *кога* и *как*, но не и *кой* и *защо*.

– Мислиш ли, че Деклан Кели е виновен? – питам аз.

Челото на баба се сбърчва, сякаш тя изведнъж намира целия разговор за неприятен.

– Не казах това. Никога не се появиха неоспорими доказателства срещу него.

Посягам към солницата, без да отговоря. Това може и да беше вярно, но ако годините четене на книги по истински криминални случаи и гледането на Дейтлайн ме бяха научили на нещо, то беше следното – *винаги* е приятелят.

ЗА АВТОРА

Карън Макменъс завършва английски в колеж на „Светия Кръст“ и магистърска степен по журналистика в Североизточния университет. Когато не работи или не пише в Кеймбридж, Масачусетс, тя обича да пътува със сина си. Автор е на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“ „Един от нас лъже“ и „Двама могат да пазят тайна“.